

قانون اصلاح قانون نفت

قانون اصلاح قانون نفت شماره ۲۵۲۱۸

مدیرعامل محترم روزنامه رسمی کشور

با توجه به انقضای مهلت مقرر در ماده (۱) قانون مدنی و در اجرای مفاد تبصره ماده (۱) قانون مذکور، یک نسخه تصویر «قانون اصلاح قانون نفت» برای درج در روزنامه رسمی ارسال می‌گردد.

رئیس مجلس شورای اسلامی - علی لاریجانی

شماره ۱۳۹۰/۴/۸ ۴۷۳/۲۲۳۸۳

جناب آقای دکتر محمود احمدی نژاد

ریاست محترم جمهوری اسلامی ایران

در اجرای اصل یکصد و بیست و سوم (۱۲۳) قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران قانون اصلاح قانون نفت که با عنوان طرح یک فوریتی قانون نفت و گاز به مجلس شورای اسلامی تقدیم گردیده بود، با تصویب در جلسه علنی روز یکشنبه مورخ ۱۳۹۰/۳/۲۲ و تأیید شورای محترم نگهبان به پیوست ابلاغ می‌گردد.

رئیس مجلس شورای اسلامی - علی لاریجانی

ماده ۱- ماده (۱) قانون نفت مصوب ۱۳۶۶/۷/۹ که از این پس قانون نامیده می‌شود به شرح ذیل اصلاح می‌گردد:

ماده ۱- اصطلاحات این قانون در معانی مشروح ذیل به کار می‌رود:

- ۱- نفت: هیدروکربورهایی که به صورت نفت خام، میعانات گازی، گاز طبیعی، قیر طبیعی، پلمه سنگهای نفتی و ماسه‌های آغشته به نفت به حالت طبیعی یافت شده و یا طی عملیات بالادستی به دست می‌آید.
- ۲- گاز طبیعی: هیدروکربورهایی که در سازندهای گازی مستقل، گنبدهای گازی و یا محلول در نفت در شرایط متعارف به حالت گاز موجود است و یا طی عملیات بالادستی همراه با نفت خام به دست آید.
- ۳- منابع نفتی: هر یک از منابع و یا مخازن زیرزمینی یا روزمینی در تقسیمات داخل سرزمین، آبهای داخلی، ساحلی، فلات قاره و بین‌المللی مجاور مرزهای کشور و آبهای آزاد بین‌المللی که احتمال وجود نفت در آن است و مشخصات فنی و مختصات جغرافیایی آن توسط وزارت نفت مشخص می‌گردد.
- ۴- عملیات بالادستی نفت: کلیه مطالعات، فعالیتها و اقدامات مربوط به اکتشاف، حفاری، استخراج، بهره‌برداری و صیانت از منابع نفتی، انتقال، ذخیره‌سازی و صادرات آن مانند پی‌جویی، نقشه‌برداری، زمین‌شناسی، ژئوفیزیک، ژئوشیمی، حفر و خدمات فنی چاهها، تزریق گاز، آب، هوا و یا هر فعالیتی که منجر به برداشت بهینه و حداکثری از منابع نفتی گردد و نیز احداث و توسعه تأسیسات و صنایع وابسته،

تحدید حدود، حفاظت و حراست آنها برای عملیات تولید و قابل عرضه کردن نفت در حد جداسازی اولیه، صادرات، استفاده و یا عرضه برای عملیات پایین دستی را شامل شود.

مواردی نظیر مدیریت و نظارت بر تأمین کالاها و مواد صنعتی، آموزش و تأمین نیروی انسانی، ایجاد و حفظ شرایط ایمنی، بهداشت و محیط زیست و انجام کلیه فعالیتهای لازم جهت ایجاد، ارتقاء و انتقال فناوری برای پشتیبانی عملیات فوق جزء عملیات بالادستی محسوب می شود.

۵- عملیات پایین دستی نفت: به کلیه مطالعات، فعالیتهای و اقدامات مربوط به عملیات تصفیه و پالایش در تأسیسات پالایشی جهت تولید فرآورده های نفتی و استفاده از آنها برای تولید محصولات پتروشیمیایی و انتقال، ذخیره سازی، توزیع، فروش داخلی، صادرات و واردات فرآورده های نفتی و محصولات پتروشیمیایی اطلاق می شود.

مواردی نظیر تأمین کالاها و مواد صنعتی، آموزش و تأمین نیروی انسانی، ایجاد و حفظ شرایط ایمنی، بهداشت و محیط زیست و انجام کلیه فعالیتهای لازم جهت ایجاد، ارتقاء و انتقال فناوری برای پشتیبانی عملیات فوق جزء عملیات پایین دستی محسوب می شود.

۶- واحد عملیاتی: هر واحد، سازمان، مؤسسه یا شرکتی که عملیات بالادستی یا پایین دستی نفت را به صورت اصلی، فرعی، تخصصی، عمومی و خدمات جنبی نفتی براساس قوانین و مقررات مربوط عهده دار است.

۷- تولید صیانت شده از منابع نفت: کلیه عملیاتی که منجر به برداشت بهینه و حداکثری ارزش اقتصادی تولید از منابع نفتی کشور در طول عمر منابع مذکور می شود و باعث جلوگیری از اتلاف ذخایر در چرخه تولید نفت براساس سیاستهای مصوب می گردد.

۸- فرآورده های نفتی: کلیه محصولاتی که در تأسیسات فرآوری و پالایش نفت به دست می آید و می تواند به طور مستقیم مصرف و یا در سایر واحدهای عملیاتی و پتروشیمیایی به محصول نهائی تبدیل شود.

۹- محصولات پتروشیمیایی: کلیه محصولاتی که در تأسیسات پتروشیمیایی از نفت و فرآورده های نفتی به دست می آید و می تواند به طور مستقیم مصرف و یا برای تولید محصول نهائی در عملیات استفاده شود.

۱۰- محصولات نهائی: محصولاتی که پس از تولید، امکان تولید محصول دیگری از آنها نیست و به طور مستقیم قابلیت مصرف دارند.

۱۱- انتقال نفت: کلیه اقدامات و عملیاتی که برای ارسال نفت استخراج شده یا استحصال شده از منابع نفتی به تأسیسات پالایشی و پتروشیمیایی و پایانه های صادراتی انجام می گیرد. این تعریف، ارسال نفت از مبادی وارداتی به تأسیسات پالایشی و پتروشیمیایی را نیز شامل می گردد.

۱۲- انتقال فرآورده‌های نفتی: کلیه اقدامات و عملیاتی که برای ارسال فرآورده‌های نفتی از تأسیسات پالایشی، مبادی وارداتی و انبارهای اصلی و تدارکاتی، مبادی توزیع، تأسیسات پتروشیمیایی و یا پایانه‌های صادراتی انجام می‌گیرد.

۱۳- خطوط لوله: کلیه خطوط انتقال منابع نفتی به تأسیسات پالایشی و پتروشیمیایی و یا مبادی صادرات و واردات و همچنین خطوط انتقال فرآورده‌های نفتی و محصولات پتروشیمیایی به انبارهای اصلی و مبادی توزیع داخلی و پایانه‌های صادراتی که از طریق لوله انجام می‌شود.

۱۴- تجارت نفت، فرآورده‌های نفتی و محصولات پتروشیمیایی: به اقدامات و عملیات بازاریابی، قیمت‌گذاری و عقد قرارداد خرید و فروش، صادرات و واردات، انتقال (ترانزیت)، مبادله و معاوضه نفت، فرآورده‌های نفتی و محصولات پتروشیمیایی اطلاق می‌شود.

۱۵- ذخیره‌سازی نفت و فرآورده‌های نفتی: کلیه اقدامات و عملیات مربوط به ذخیره‌سازی و بازآوری نفت، فرآورده‌های نفتی و محصولات پتروشیمیایی در مخازن سطحی فلزی، بتنی، زیرزمینی اعم از مغاره‌های سنگی و نمکی و مخازن تخلیه شده نفت و معادن متروکه است که جهت تحویل به پایانه‌های صادراتی، تأمین خوراک واحدهای پالایشی و پتروشیمیایی به منظور جلوگیری از توقف فعالیت واحدهای عملیاتی، همسان نمودن و افزایش کیفیت نفت و فرآورده‌های نفتی و ایجاد توازن بین تولید و مصرف انجام می‌شود.

۱۶- قرارداد نفتی: توافق دو یا چند جانبه بین وزارت نفت یا هر یک از شرکتهای اصلی تابعه آن یا هر واحد عملیاتی با یک یا چند واحد عملیاتی یا اشخاص حقیقی یا حقوقی در داخل یا خارج از کشور که براساس قوانین موضوعه، انجام تمام یا قسمتی از عملیات بالادستی و پایین‌دستی و یا تجارت نفت، فرآورده‌های نفتی و محصولات پتروشیمیایی، مورد تعهد قرار می‌گیرد.

۱۷- امور حاکمیتی صنعت نفت: اعمال حق حاکمیت و مالکیت عمومی از طرف جمهوری اسلامی ایران بر منابع نفتی و سیاستگذاری، برنامه‌ریزی، هدایت و راهبری و نظارت عالی بر اقدامات اجرائی در صنعت نفت و پتروشیمی اعم از عملیات بالادستی و پایین‌دستی است.

۱۸- شرکتهای اصلی تابعه وزارت نفت: شرکتهای ملی نفت، گاز، پتروشیمی و پالایش و پخش فرآورده‌های نفتی ایران که تابع وزارت نفت می‌باشند.

۱۹- شرکتهای فرعی تابعه وزارت نفت: شرکتهایی که بیش از پنجاه درصد (۵۰٪) سهام آنها متعلق به شرکتهای اصلی تابعه وزارت نفت است.

ماده ۲- ماده (۲) قانون به شرح ذیل اصلاح می‌گردد:

ماده ۲- کلیه منابع نفتی جزء انفال و ثروتهای عمومی است. اعمال حق حاکمیت و مالکیت عمومی بر منابع

- مذکور به نمایندگی از طرف حکومت اسلامی بر عهده وزارت نفت است.
- ماده ۳- ماده (۳) قانون به شرح ذیل اصلاح می گردد:
- ماده ۳- نظارت بر اعمال حق حاکمیت و مالکیت عمومی بر منابع نفتی به عهده « هیأت عالی نظارت بر منابع نفتی » است که به موجب این قانون و با ترکیب زیر تشکیل می شود:
- ۱- وزیر نفت به عنوان دبیر هیأت
 - ۲- معاون برنامه ریزی و نظارت راهبردی رئیس جمهور
 - ۳- وزیر امور اقتصادی و دارایی
 - ۴- رئیس کل بانک مرکزی جمهوری اسلامی ایران
 - ۵- رئیس کمیسیون انرژی مجلس شورای اسلامی
 - ۶- رئیس کمیسیون برنامه و بودجه و محاسبات مجلس شورای اسلامی
 - ۷- دادستان کل کشور
 - ۸- دو نفر از معاونین وزارت نفت به انتخاب وزیر نفت
- تبصره ۱- کلیه اعضاء هیأت، حق رأی دارند.
- تبصره ۲- جلسات هیأت با تعداد حداقل هفت نفر از اعضاء رسمیت می یابد و حضور دادستان کل کشور و یکی از رؤسای کمیسیونهای مذکور الزامی است.
- تبصره ۳- تصمیمات این هیأت با رأی اکثریت مطلق حاضران، قطعی است.
- ماده ۴- ماده (۷) قانون به شرح ذیل اصلاح می گردد:
- ماده ۷- وظایف هیأت عالی نظارت بر منابع نفتی به شرح زیر است:
- ۱- نظارت بر اجرای قانون اجرای سیاستهای کلی اصل چهل و چهارم (۴۴) قانون اساسی مصوب ۱۳۸۶/۱۱/۸ و اصلاحات بعدی آن در حوزه نفت و گاز
 - ۲- بررسی و ارزیابی اجرای سیاستهای راهبردی و برنامه های مصوب وزارت نفت در فرآیند صیانت از منابع نفت و گاز به منظور برداشت بهینه و حداکثری ارزش افزوده اقتصادی از منابع مذکور
 - ۳- بررسی و ارزیابی متن، حجم مالی، تعهدات، مقدار محصول و زمان اجرای قراردادهای مهم نفت و گاز در جهت صیانت از عواید حاصل از انفال عمومی در حوزه نفت و گاز و امکان اجرای قرارداد
 - ۴- تهیه گزارش سالانه و ارائه به مقام رهبری و مجلس شورای اسلامی
- تبصره - چگونگی تشکیل و اداره جلسات هیأت عالی نظارت بر منابع نفتی براساس دستورالعملی است که حداکثر سه ماه پس از ابلاغ این قانون با پیشنهاد وزیر نفت به تصویب هیأت وزیران می رسد.

ماده ۵- یک ماده به شرح ذیل به عنوان ماده (۱۲) به قانون الحاق می گردد:

ماده ۱۲- به منظور اجراء و تحقق طرحهای سرمایه گذاری و تأمین هزینه های جاری صنعت نفت، درصدی از ارزش نفت خام، گاز طبیعی و میعانات گازی تولیدی که در قوانین بودجه سالانه کل کشور تعیین می شود، به وزارت نفت از طریق شرکتهای اصلی تابعه ذی ربط تخصیص می یابد تا براساس قوانین موضوعه هزینه شود.

ماده ۶- یک ماده به شرح ذیل به عنوان ماده (۱۳) به قانون الحاق می گردد:

ماده ۱۳- به منظور تأمین منابع امور زیربنائی کشور، درصدی از درآمدهای حاصل از صادرات نفت خام، میعانات گازی و گاز طبیعی پس از کسر ارزش گاز وارداتی تخصیص می یابد. میزان درصد و چگونگی استفاده از درآمدهای حاصله مذکور طبق قوانین برنامه و بودجه سالانه کل کشور تعیین می شود.

ماده ۷- یک ماده به شرح ذیل به عنوان ماده (۱۴) به قانون الحاق می گردد:

ماده ۱۴- کلیه درآمدهای حاصل از فروش نفت خام، گاز طبیعی و میعانات گازی در چهارچوب قانون برنامه پس از کسر پرداختهای بیع متقابل، به طور مستقیم به خزانه داری کل کشور نزد بانک مرکزی واریز می شود و درصدهای مقرر در مواد (۵) و (۶) این قانون، طبق قوانین و مقررات مربوطه برداشت و پرداخت می گردد.

تبصره ۱- درآمد حاصل از میعانات گازی تولیدی پس از واریز به حساب بانک مرکزی و کسر کسورات قانونی مربوط، با اعلام خزانه داری کل کشور به طور کامل بابت علی الحساب سهم مذکور در ماده (۵) در اختیار وزارت نفت از طریق شرکتهای اصلی تابعه آن قرار می گیرد.

تبصره ۲- درآمد حاصل از فروش نفت خام و میعانات گازی مازاد بر قیمتهای مندرج در قوانین بودجه سالانه کل کشور پس از کسر کسورات قانونی طبق قانون برنامه به حساب ذخیره ارزی نزد بانک مرکزی واریز می گردد تا براساس قوانین موضوعه هزینه شود.

ماده ۸- یک ماده به شرح ذیل به عنوان ماده (۱۵) به قانون الحاق می گردد:

ماده ۱۵- وزارت نفت و شرکتهای تابعه یک نسخه از قراردادهای منعقد شده مربوط به صادرات گاز طبیعی و گاز طبیعی مایع شده و قراردادهای اکتشاف و توسعه در میدانی نفتی که متضمن تعهدات بیش از پنج سال است را به صورت محرمانه به مجلس شورای اسلامی تسلیم می نماید.

ماده ۹- ماده (۱۲) قانون به عنوان ماده (۱۶) به شرح ذیل اصلاح می گردد:

ماده ۱۶- از تاریخ تصویب این قانون، قانون نفت مصوب ۱۳۵۳/۵/۸ لغو می گردد.

قانون فوق مشتمل بر نه ماده و دو تبصره در جلسه علنی روز یکشنبه مورخ بیست و دوم خردادماه یکهزار و

سیصد و نود مجلس شورای اسلامی تصویب و در تاریخ ۱۳۹۰/۴/۱ به تأیید شورای نگهبان رسید.
رئیس مجلس شورای اسلامی - علی لاریجانی

انتشار شماره: 19330

ابلاغ تاریخ:

موضوع:

قانون نوع: قانون

تصویب تاریخ: 1390/3/22

اجرایی دستگاه: وزارت نفت